

(המשך מעמוד 29)

יש בידינו תיקי תלונות נגד רבים מתושבי המקום... מה ליקסון מחפש גיבוי... הוא יודע כי אינו חזק דיו לעמוד כנגד אלו שהעיריה אינה יכולה להם: "בוא, ניכנס לקצין הבטחון... יש לו כל המידע בנושא... פיקודי הארצים לגילוי האנשים שיספחו לעצמם שטחים לא להם... הם הגישו לא תלונה אחת ולא שתיים נגד תושבים בצהלה..."

משטרה

לשוטר

מותר לשקר

מה קורה כששוטר מסתבך בעדות שקר? הוא יוצא זכאי, אם לקחת כדוגמה את השוטר מספר 25121, שלום כרביניה.

התקריט החלה ברחוב פרישמן תל-אביב, בקטע של כיכר מלכי ישראל... דין צעיר רכב על קטנוע, כשבמושב האחר די חברו, כאשר עמד לפנות שמאלה... השוטר כרביניה, זכות הקדימה היתה של עורך-הדין... גיסה להקדימו, בין שני הקטנועים התפתח קרב-יוקרה, שהסתיים בנצחון עורך-הדין... היה זה ניצחון פירוס. השוטר הדביק את עורך-הדין, הורה לו לעצור... דין ודברים, שהסתיים, כפי שהיה צפוי, בהגשת דו"ח עבירת תנועה... הצליח כרביניה לנסח: פניה שמאלה כאשר הרכב לא נמצא ככל האפשר באמצע הכביש... כי הגשת הדו"ח היתה צעד נקמני של השוטר... היה הפוך קטנוע עורו? כאשר עיין עורך-הדין, מאחר יותר, בדו"ח, גילה לו הפתעתו כי במקום מספר הקטנוע נרשם מספר זר, ואילו הרכב בו נסע הוגדר כרכב פרטי, הווה אומר, מכונית.

הפרקליט הצעיר לא התעצל, פנה לברר למי שייכת המכונית הרשומה בדו"ח... גיא בע"מ... ביום המשפט, העלתה המשטרה כעד התיביעה את השוטר כרביניה... כמובן היטב את פרטי האירוע... על הנאשם כאיש שרכב ביום המקרה על הקטנוע... קטנוע התובע המשטרה, בעיינו בניירור תיו, נראה נבדל לרוע, מילמל ופלט, כאילו בדרך אגב - בהחלט לא בשאלה מדריי כה, דבר האסור על פי התקנות... טעה השוטר ולא היה זה קטנוע? הסתברות... הוא זכר היטב את המקרה לכל פרט... הוא אבל חשש, כנראה, לחטוף נזיפה ממפקדיו... אימץ לעצמו את הרמז שקיבל מהתובע בהמשך עדותו... הנאשם נסע באותו יום במכונית, מכאן ועד הסתברות מחולטת בעדות השקר היה המרחק קצר... טר, הצליח לשמוע מפי, בחקירת שתי וערב, כי המכונית היתה בינונית בגודלה בעלת ארבע דלתות, והצבע שלה - גור. הנאשם, שהעיד מיד לאחר מכן, סיפר כי נסע על קטנוע, חברו, אשר נסע עמו אישר בעדותו כי היה זה קטנוע... לעדות בעל הברית גיא בע"מ, בעלת המכונית שהיתה רשומה בדו"ח - טען כי הוא לא מכיר את הנאשם, ולא נתן לו את הרכב לשופט רביבי לא נותר אלא לזכות את הנאשם מאשמה... האסמכתאות שהובאו בפניו ע"י הנאשם - "לא היתה עדות השוטר ממימנה."

הם זכתיים את הדגלו!

(המשך מעמוד 32)

הצעירים משמשים מקור בלתי-נדלה לטרף דות... בכניסה לבניין המגורים, בו נמצאת הגלריה הקטנה, נעקרו כל תיבות-הדואר ממקומן... לאחר לגימה מיותרת, יודעי דבר מגלים, כי התנהגותם היא שהגיעה את המישטרה לאסור על מכירת משקאות חריפים בגלריה.

סעדיה מרציאנו, היושב בגלריה אורח קבע, מבחיש את הכל: "אלה עלילות, בעל טעמון סגר את ביתי הקפה שלו בעשה ידי קבוצה של פנתרים, לא יודע מי משתולל, לא כל ספרדי הוא חבר האירגון... מטרעם בחיפה ובתל-אביב? ובכלל, למה הם מתפרעים? רק כי לא טוב להם!"

הוא ממשיך ומספר על תוכניותיו של האירגון לקמת תאים בקרב הסטודנטים ולייסוד מועדון, שיארגן פעולות בשעות אחרי-הצהריים.

אלם, מיד לאחר שדברים אלה נאמרו, קמו סעדיה מרציאנו ומשה אמויאל ויצאו לדואגנו, התנצלו על התנהגותם שם, ביקר שו מצ'ארלי לשתף פעולה עם האירגון ולסייע לו בתוכניותיו, אלא שלצ'ארלי קשה היה להאמין בכנותו של נסיון הפיוס - שלא היה ראשון מסוגו.

בדעה דומה היה מן הסתם גם בעליו של בית-האמנים, שהכריז כי אצלו אין פנתרים מעזים להתנהג כפי שהתנהגו ב"טעמון ובגלריה, כי הם יודעים ש"איתו לא עושים חכמות"?

כך נפלו פנתרים

(המשך מעמוד 33)

מוסררה בן 23, שלא היה מוכן לנקוב ב"שמו: "אני הייתי בצבא הקבע עד לפני חצי שנה... עוזר לפנתרים... הצעתי לו את עזרתי, הוא קיבל את הד עזרה ברצון, אך כל מה שביקש ממני לעשות היה לחלק כרוזים. שום דבר לא יותר.

ניסיתי להתקרב אליהם, אבל נתקלתי בחומה של ברזל. הם אמרו לי: אם אתה רוצה לעזור, תחלק כרוזים... נצטרך נפנה אליהם, חוץ מזה אין לך מה לעשות... הבנתי או שהם בסך-הכל צעירים ש"רוצים לשמור על הפירסום לשם-לעור מת זאת, לטפל באמת בבעיות מישכנות העוני, אין הם מוכנים."

החלו פרישות המנהיגים, אדי מלכה פרש ימים אירגון עצמאי. ראובן אברגיל יש גם כן, יעקב אלבו הפסיק גם הוא את פעילותו... סעדיה מרציאנו ואחיו רפי, כוכבי שמש וצ'ארלי ביטון.

פעילותם של המנהיגים שנתרו ה"בטאה עתה בנדודים מבית-קפה לבית קפה... חדשה באירגון הגוסס, לארגן הפגנה ב"ירושלים, ברגע האחרון, הודיע יעקב אלבו לעיתונים כי הוא מבטל את ההפגנה באתר תקופה, היה סעדיה מרציאנו יו"ר האירגון, הוא הסביר שנתן לאלבו יפוי כח להודיע על ביטול ההפגנה.

מדוע בוטלה ההפגנה? מרציאנו: "את הסיבות אני לא יכול לומר. זה היה תכסיס שלנו." האמת היא לדעת רבים, שונה: לפנתרים החרבר שלא יבואו מפני נים להפגנה, לאחר שבחדשים האחרונים לא קיימו הפנתרים כל פעילות.

קריאה טלפונית נוספת, שנגרם נזק לרכוש במקום. שוטרים יצאו למקום, ועצרו את צ'ארלי ביטון, המוכר לנו כאחד ממנהיגי הפנתרים השחורים. נאמר לנו שנטל כוס מהשולחן וניפץ אותה... שיגישו תלונה רשמית, הם סרבו, בלידת ברירה, שיחררו את צ'ארלי ביטון. לדברי רווח, זוהי התלונה היחידה שהת קבלה נגד צעירים מחוגי הפנתרים השחור רים. הוא מכחיש את דבר קיומו של גוף הגובה דמייגנה בירושלים, אך מאשר את קיום השמועות העקשניות המסתובבות בעיר כי אכן קיים גוף כזה.

הפשי יותר

הפשי יותר היה בתגובתו קצין מש"טרה ירושלמי בכיר אחר - אך במי חיר אי-פירסום שמו: "אנחנו נמציאם במ צב מאוד לא טוב, בנוגע לפנתרים", קבע. כאשר אנחנו מקבלים תלונה על אורח רגיל, אנחנו עוצרים אותו ומבררים את התלונה או את המקרה. כשיש לנו אינפור מציה על אחד הפנתרים, אנחנו לא יכולים לעצור אותו, על מנת לעצור פנתר אנחנו צריכים אישור מגבוה, כמובן שהוראה זו איננה רשמית - אבל זהו המצב. הסיבה ברורה: אחרי שאנחנו עוצרים אחד הפנתרים מיד מתחילים כל העיתונים לכתוב שאנחנו נטפלים אליהם מפני שהם פנתרים. מתחילות זעקות שאנחנו מנסים לדכא אותם. בבית-המשפט, כשאנחנו מבקי שים להאריך את פקודת-המעצר, הם טועי נים שנעצרו רק בגלל פעילות פוליטית, לך תכחיש זאת, בהרבה מקרים אין לנו ברירה, אלא להבליג."

לעצם השמועות סיפר הקצין: "אחרי שעות העבודה אני מבקר לעיתים במועדון גים שונים בעיר. בעלי מנדוס, לדוגמה, היו מוכנים לגלות לי, באופן פרטי, שמת ארגנת בעיר כנופיה המנסה לגבות דמי הגנה מבעלי עסקים. הם סיפרו לי שצערי רים המציגים עצמם לפנתרים שחורים מתפרצים לדיסקוסטק, מתפרעים במקום ומ רבים לשלם. הצעתי להם למסור תלונה רשמית, אך הם סירבו: 'השתגענו?' אמרו לי."

בעייה, בבעייה זו לא צריכים לטפל ה-פנתרים, אלא סוציולוגים מהאוניברסיטה. הפנתרים השחורים הם רק צעירים ש"מחפשים פירסומת, הם מכים אחד את השני כדי לזכות בתוארים. בגלל זה ברר תי מהם, את המצב כפי שהוא היום ניבאר תי כבר לפני חצי שנה, לאחר שפרשתי מהם.

כבר בהתחלה הבנתי שאין עם מי לדבר, ידעתי שהצעירים האלה ילכו מכות אחד עם השני בשביל הכבוד להיות ב"משתלח אצל גולדה. ילכו מכות בשביל נסיעה לחוץ-לארץ, אבל זהו זה, שום דבר לא יותר. כשהם היו צריכים לעשות באמת עבודה הם לא עשו אותה, הם נכש"לו, אמרתי את זה כבר בהתחלה."

סמל מסחרי

הלאבנו יש מה לומר על חבריו, קובע הוא: "סעדיה מרציאנו איננו מנהיג הפנתרים כפי שהוא מציג את עצמו. הוא בסך הכל אחד מקבוצה של חמישה חברים שמגיעה יחד להחלטות. סעדיה הוא בעצם הסמל שלנו. מין בובה כזו. הוא בחר פרטונגי, מדבר במיבטא מרוקאי, למרות שהוא היה בן חצי שנה כשהגיע ארצה. הוא מין ילד מפונק. עשינו ממנו סמל מסחרי שלנו. אני לא הייתי רוצה שדברים שהוא אמר בשמו יתפרשו כדברים שדברתי על שם האירגון."

על אבי ברדוגו, שטען כי המציא את שם הפנתרים השחורים, ושהאירגון נולד כמועדון הלילה שלו, אמר אלבו: "אבי ברדוגו הוא בחרר שמחפש בכל דרך לעלות על איה גל פוליטי. אצלנו באירגון אין הרבה חברים שמדברים יפה. בא ברדוגו, דיבר יפה, ניסה להרוויח מאיתנו הון פוליטי.

"האמת היא, שאין לו שום קשר מעשי עם האירגון. אני באמת רוצה כאן לומר לפנתרים דבר שיעזור להם: הפסיקו להסתובב, י"תתחילו לעבוד. זה יהיה טוב מאוד, לי כולנו."

אבי ברדוגו, הוא מחפש גל לעלות עליו!

כאשר הם נשאלים על כך היום, עונים פעילי הפנתרים שהם עוסקים בפעולות בשכונות העוני, אך כל ילד בשכונת עוני יודע שאין זו אמת. נסיון עגום נוסף נערך לפני שלושה שבועות, הפנתרים ניסו לארגן הפגנה ב"כיכר מלכיים-ישראל בתל-אביב, כוכבי שמש ירד לתל-אביב, הסתובב ימים שלי מים בשכונות, חילק כרוזים.

הגשם כמציל מבזיון

הכל לשוא, בשעה 4.30, מחצית ה"שעה לאחר שאמורה היתה ההפגנה להתחיל, נכחו במקום כשלושים פנתרים. מיושלים, הסניף החוק ביותר של הפנת רים, הגיעו פחות מעשרים איש. היתר היו צעירים שכונות תל-אביביות, שהגיעו כרוזות בנוסח: שכונת מנשיה עם הפנת רים השחורים.

זמן מה לפני תחילת ההפגנה, העיר אחד ממנהיגי הפנתרים לעיתונאי מאהדי האירגון: "הלואי שירד גשם חזק. נוכל לומר שלא היו משתתפים בגלל הגשם." הגשם המושיע לא ירד, ובהפגנה נכחו רק צעירי דינונגו שבאו לראות את ה"פנתרים, וכן מאות שוטרים מוכנים ל"פעולה - שנשארו מובטלים. לסעדיה היה הסבר לכישלון: "באו אנ"שים לשכונות העוני והכריזו שההפגנה שלנו בוטלה." אין סעדיה יודע מי האנ"שים. עתה, יכול אדי מלכה, מנהיג כחול לבן, לחכך ידיו בהנאה ולומר: "אמרתי לכם שהצעירים האלו לא מוכשרים לטפל ב"